

Les Medes amb ulleres de nedador

l'estartit? la quaranta-cinquena edició de la travessia va reunir quasi 700 esportistes de diferents clubs de catalunya i aficionats que, any rera any, es plantegen el repte de completar els 1.500 metres a mar obert

L'ESTARTIT | JOAQUIM BOHIGAS I MOLLERA

El mal temps que ha entristit la Costa Brava durant el juliol va respectar ahir l'edició de la Travessia de les Illes Medes, organitzada pel Club Nàutic. Després d'un any d'absència (a causa de la participació al Campionat del Món Masters de Gotegorb, Suècia, on es va emportar dos ors i una plata), Dani Serra (CN Catalunya) va tornar a imposar la llei del millor amb un temps de 17:49. Va superar Adrià Muñoz (CN Terrassa), que va tardar dos segons més a arribar.

Excepte el vallesà, cap dels nedadors que van prendre a sortida (636 tenen temps assignat) van poder fer ombra a un atleta olímpic (Seül'88) que, ara amb 43 anys i treballant d'arquitecte tècnic, continua destacant per l'altura i corpulència física. La Travessia de Les Medes, la gironina més coneguda, juntament amb la de Banyoles, fora de la demarcació va tornar a reunir nedadors de clubs capdavanters de Catalunya, i que promocionen la pràctica d'aquest esport entre gent de totes les edats (Mediterrani, GEiEG, Torelló, Olot, Flaçà...). Hi havia força participants escolpits, durant l'hivern, en piscines públiques i privades, fruit d'entrenaments, constants i sovint solitaris, a la nit, després de les obligacions laborals. Solitaris dins l'aigua, perquè, entre ells, són habituals, després, les converses sobre l'evolució dels entrenaments. La travessia de les Medes, de gran valor simbòlic per als gironins, no es resol només amb ganes.

El moviment de nedadors va començar dissabte, perquè tal com ens expliquen en el vaixell que ens portava cap a la Meda gran, hi ha esportistes que fan nit a l'Estartit i, així, aprofiten el cap de setmana. Des de primera hora del matí d'ahir, els bars del voltant del club nàutic eren un formigueig de persones ocupant taules i cadires per esmorzar, abans de passar per la zona de recollida de xip i gorro identificatiu i, finalment, embarcar. El temps d'espera és, potser, l'única pega de les travessies de natació. Poden ser interminables. Arribats a la Meda, els nedadors es llancen a l'aigua i, majoritàriament, hi resten dins realitzant les braçades d'escalfament, ajustant ulleres (no pot entrar aigua) i gorro (que no salti a mitja competició) en un ambient de cert nerviosisme esperant la resta. Ahir, una conversa era la sensació d'aigua freda.

La sortida de la travessia va abocar, com és habitual, a la formació del primer grup que lluitava per la victòria, el gruix que funciona com a pilot i, darrere, la resta. L'autolocalització (saber on estàs), la trajectòria no desviada (la gran majoria estan acostumats a les línies de continuïtat de les piscines) i la freqüència de la respiració són els elements clau (a més d'una base tècnica de crol). Tot i que pot semblar estrany, és habitual que els nedadors del pilot topin entre ells dins l'aigua.

Fora de lluitar pels primers llocs, el gruix de nadadors s'entreté, durant el recorregut, a sentir el plaer que el cos està responent a l'exigència de la prova i a avançar com més nedadors millor. L'arribada a la platgeta despertava, una vegada més, el propòsit d'esgarrepar segons al cronòmetre esmerçant l'energia que restava. Per al nedador, la sortida del mar per córrer els metres finals, és un moment únic. Hi ha algun problema per mantenir l'equilibri, i un silenci interromput, al fons, per la cridòria dels espectadors. La jornada no acaba sense socialització: temps i posició. En el cas de qui signa, 32 minuts i 33 segons. Posició número 328.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2011/08/01/medes-ulleres-nedador/505162.html?utm_source=rss